

ספר שופטים

1. מתח קו מתחת למילים שהם 'אמירות'. 2. הקף את המילים שהם 'פעולה'.

פרק יט

(א) ויהי בימים ההם ומלך אין בישראל, ויהי איש לוי גר בירכתי הר אפרים, ויקח לו אשה פילגש מבית לחם יהודה.

(ב) ותזנה עליו פילגשו, ותלך מאתו אל בית אביה אל בית לחם יהודה, ותהי שם ימים ארבעה חודשים.

(ג) ויקם אישה, וילך אחריה לדבר על לבה להשיבה, ונערו עמו, וצמד חמורים, ותביאהו בית אביה, ויראהו אבי הנערה, וישמח לקראתו.

(ד) ויחזק בו חתנו אבי הנערה וישב אתו שלשת ימים, ויאכלו, וישתו, וילינו שם.

(ה) ויהי ביום הרביעי, וישפמו בבקר, ויקם ללכת.

ויאמר אבי הנערה אל חתנו: סעד לבן פת לחם ואחר תלכו.

(ו) וישבו, ויאכלו שניהם יחדו, וישתו.

ויאמר אבי הנערה אל האיש: הואל נא וליו ויטב לבן.

(ז) ויקם האיש ללכת, ויפצר בו חתנו, וישב, וילן שם.

(ח) וישכם בבקר ביום החמישי ללכת ויאמר אבי הנערה סעד נא לבבך והתמהמהו עד נטות היום ויאכלו שניהם.

(ט) ויקם האיש ללכת הוא ופילגשו ונערו.

ויאמר לו חתנו אבי הנערה: הנה נא רפה היום לערוב, לינו נא הנה חנות היום, ליו פה, וייטב לבבך, והשפמתם מחר לדרככם, והלכת לאהלך.

(י) ולא אבה האיש ללון, ויקם, וילך, ויבא עד נכח יבוס היא ירושלים ועמו צמד חמורים חבושים ופילגשו עמו.

(יא) הם עם יבוס והיום רד מאד.

ויאמר הנער אל אדניו: לכה נא ונסורה אל עיר היבوسی הזאת, ונליו בה.

(יב) ויאמר אליו אדניו: לא נסור אל עיר נכרי אשר לא מבני ישראל הנה, ועברנו עד גבעה.

(יג) ויאמר לנערו: לך ונקרבה באחד המקומות ולנו בגבעה או ברמה.

(יד) ויעברו, וילכו, ותבא להם השמש אצל הגבעה אשר לבנימן.

(טו) ויסרו שם לבוא ללון בגבעה, ויבא, וישב ברחוב העיר, ואין איש מאסף אותם הביתה ללון.

(טז) והנה איש זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב, והאיש מהר אפרים, והוא גר בגבעה, ואנשי המקום בני ימיני.

(יז) וישא עיניו, וירא את האיש הארח ברחוב העיר.

ויאמר האיש הזקן: אנה תלך? ומאין תבוא?

(יח) ויאמר אליו: עברים אנחנו מבית לחם יהודה עד ירכתי הר אפרים, משם אנכי, ואלך עד בית לחם יהודה, ואת בית יהוה אני הלך, ואין איש מאסף אותי הביתה, וגם תבן גם מספוא יש לחמוריני, וגם לחם ויין יש לי ולאמתך ולנער עם עבדיך, אין מחסור כל דבר.

(כ) וַיֹּאמֶר הָאִישׁ הַזֶּקֶן : שְׁלוֹם לְךָ , רַק כָּל מַחְסוֹרְךָ עָלַי , רַק בְּרָחוּב אֶל תֵּלֶךָ .
(כא) וַיְבִיֵּאֵהוּ לְבֵיתוֹ , וַיָּבֵל לַחֲמוּרִים , וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם , וַיֹּאכְלוּ , וַיִּשְׁתּוּ .
(כב) הִמָּה מֵיִטְבִּים אֶת לְבָם , וְהִנֵּה אֲנָשִׁי הָעִיר אֲנָשִׁי בְנֵי בְלִיעֵל נָסְבוּ אֶת הַבַּיִת , מִתְדַּפְּקִים עַל הַדְּלֵת .
וַיֹּאמְרוּ אֶל הָאִישׁ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּקֶן לֵאמֹר : הוֹצֵא אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּיתְךָ , וְנִדְעֶנּוּ .
(כג-כד) וַיֵּצֵא אֵלֵיהֶם הָאִישׁ בְּעַל הַבַּיִת , וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם : אֵל אַחִי , אֵל תִּרְעוּ נָא אַחֲרַי אֲשֶׁר בָּא הָאִישׁ
הַזֶּה אֶל בֵּיתִי , אֵל תַּעֲשׂוּ אֶת הַנְּבִלָה הַזֹּאת , הִנֵּה בְּתִי הַבְּתוּלָה וּפִילְגָשָׁהּ , אוֹצִיָּאהָ נָא אוֹתָם , וְעֲנוּ
אוֹתָם וַעֲשׂוּ לָהֶם הַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם , וְלֹאִישׁ הַזֶּה לֹא תַעֲשׂוּ דְבַר הַנְּבִלָה הַזֹּאת .
(כה) וְלֹא אָבוּ הָאֲנָשִׁים לִשְׁמֹעַ לוֹ , וַיִּחַזַּק הָאִישׁ בְּפִילְגָשׁוֹ , וַיֵּצֵא אֵלֵיהֶם הַחוּץ , וַיִּדְעוּ אוֹתָהּ , וַיִּתְעַלְלוּ
בָּהּ כָּל הַלַּיְלָה עַד הַבֹּקֶר , וַיִּשְׁלַחוּהָ כְּעֹלוֹת הַשָּׁחַר .
(כו) וַתֵּבֵא הָאִשָּׁה לְפָנֹת הַבֹּקֶר , וַתִּפֹּל פְּתַח בַּיִת הָאִישׁ אֲשֶׁר אָדוּנִיָּה שָׁם עַד הָאוֹר .
(כז) וַיִּקָּם אָדוּנִיָּה בַּבֹּקֶר , וַיִּפְתַּח דְּלֵתוֹת הַבַּיִת , וַיֵּצֵא לָלֶכֶת לְדַרְכּוֹ , וְהִנֵּה הָאִשָּׁה פִילְגָשׁוֹ נֹפֶלֶת פְּתַח
הַבַּיִת וַיִּדְיָה עַל הַסֶּף .
(כח) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ : קוּמִי וְנִלְכָה .
וַאֲיֵן עֵנָה .
וַיִּקְחָהּ עַל הַחֲמוּר , וַיִּקָּם הָאִישׁ , וַיֵּלֶךְ לְמִקְמוֹ .
(כט) וַיָּבֵא אֶל בֵּיתוֹ , וַיִּקַּח אֶת הַמַּאֲכָלֹת , וַיִּחַזַּק בְּפִילְגָשׁוֹ , וַיִּנְתַּחֲהָ לַעֲצָמֶיהָ לְשָׁנִים עָשָׂר נְתַחִים ,
וַיִּשְׁלַחָהּ בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל .
(ל) וְהִיָּה כָּל הָרָאָה , וַאֲמַר : לֹא נִהְיִתָּה וְלֹא נִרְאִיתָ כִּזְאת לְמִיּוֹם עֲלוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד
הַיּוֹם הַזֶּה , שִׁימוּ לָכֶם עָלֶיהָ , עֲצוּ וּדְבְרוּ .

פרק כ

(א) וַיֵּצְאוּ כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַתִּקְהַל הָעֵדָה כְּאִישׁ אֶחָד לְמִדּוֹן וְעַד בָּאָר שֶׁבַע וְאַרְצָה הַגִּלְעָד אֶל יְהוָה הַמִּצְפָּה.

(ב) וַיִּתְיַצְבוּ פָּנֹת כָּל הָעָם כָּל שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל בְּקֹהֶל עִם הָאֱלֹהִים אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ רֹגְלֵי שֶׁלֶף חֶרֶב. (ג) וַיִּשְׁמְעוּ בְּנֵי בְנִימִן כִּי עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמִּצְפָּה.

וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: דַּבְּרוּ, אֵיכָה נִהְיִיתָ הַרְעָה הַזֹּאת?

(ד-ז) וַיַּעַן הָאִישׁ הַלְוִי אִישׁ הָאִשָּׁה הַנִּרְצָחָה, וַיֹּאמֶר: הַגִּבְעָתָה אֲשֶׁר לְבְנִימִן בְּאִתִּי אָנִי וּפִילִגְשִׁי לְלוֹן, וַיִּקְמוּ עָלַי בְּעָלֵי הַגִּבְעָה, וַיִּסְבוּ עָלַי אֶת הַבַּיִת לְלֵהָ, אוֹתִי - דְּמוּ לְהַרְגִי, וְאֶת פִּילִגְשִׁי - עֲנוּ וַתָּמֹת, וְאֶחָז בְּפִילִגְשִׁי, וְאַנְתְּחָה, וְאַשְׁלַחְהָ בְּכָל שְׂדֵה נַחֲלַת יִשְׂרָאֵל כִּי עָשׂוּ זָמָה וַיִּנְבְּלָה בְּיִשְׂרָאֵל, הִנֵּה כָּלְכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֲבוּ לְכֶם דָּבָר וְעֲצֵה הַלֵּם.

(ח-י) וַיִּקָּם כָּל הָעָם כְּאִישׁ אֶחָד לֵאמֹר: לֹא נִלְכְּדָה אִישׁ לְאַהֲלוֹ וְלֹא נִסּוּר אִישׁ לְבֵיתוֹ. וְעַתָּה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה לְגִבְעָה עָלֶיךָ בְּגוֹרְלִי, וְלִקְחָנוּ עֲשָׂרָה אַנְשִׁים לְמֵאָה לְכָל שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל וּמֵאָה לְאֶלֶף וְאֶלֶף לְרַבְבָּה לְקַחַת צְדָה לְעַם לַעֲשׂוֹת לְבוֹאֵם לְגִבְעָה בְּנִימִן כְּכָל הַנְּבִלָה אֲשֶׁר עָשָׂה בְּיִשְׂרָאֵל.

(יא) וַיֹּאסֹף כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הָעִיר כְּאִישׁ אֶחָד חֲבָרִים.

(יב) וַיִּשְׁלַחוּ שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל אַנְשִׁים בְּכָל שְׁבֻטֵי בְנִימִן לֵאמֹר: מַה הַרְעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר נִהְיִיתָ בְּכֶם? וְעַתָּה תֵּנוּ אֶת הָאֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעַל אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וּנְמִיתֶם וּנְבַעְרָה רְעָה מִיִּשְׂרָאֵל.

וְלֹא אָבוּ בְנֵי בְנִימִן לְשָׁמֹעַ בְּקוֹל אַחֵיהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

(יג) וַיֹּאסִפּוּ בְנֵי בְנִימִן מִן הָעָרִים הַגִּבְעָתָה לְצִאת לְמַלְחָמָה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

(טו) וַיִּתְּפְקְדוּ בְנֵי בְנִימִן בַּיּוֹם הַהוּא מִהָעָרִים עֲשָׂרִים וְשֵׁשָׁה אֶלֶף אִישׁ שֶׁלֶף חֶרֶב לְבַד מִיִּשְׁבֵי הַגִּבְעָה הַתְּפֻקְדוֹ שֶׁבַע מֵאוֹת אִישׁ בַּחֹר.

(טז) מִכָּל הָעָם הַזֶּה שֶׁבַע מֵאוֹת אִישׁ בַּחֹר אֶטֶר יָד יְמִינוֹ כָּל זֶה קָלַע בְּאַבְּוֹ אֶל הַשַּׁעֲרָה וְלֹא יָחֹטָא.

(יז) וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל הַתְּפֻקְדוֹ לְבַד מִבְּנֵימִן אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ שֶׁלֶף חֶרֶב כָּל זֶה אִישׁ מְלַחְמָה.

(יח) וַיִּקְמוּ וַיַּעֲלוּ בֵּית אֵל, וַיִּשְׁאַלוּ בְּאֱלֹהִים.

וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: מִי יַעֲלֶה לָנוּ בַּתְּחִלָּה לְמַלְחָמָה עִם בְּנֵי בְנִימִן?

וַיֹּאמֶר יְהוָה: יְהוּדָה בַּתְּחִלָּה.

(יט) וַיִּקְוּמוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּבִקְרָה וַיַּחֲנוּ עַל הַגִּבְעָה.

(כ) וַיֵּצֵא אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְמַלְחָמָה עִם בְּנִימִן וַיַּעֲרְכוּ אֹתָם אִישׁ יִשְׂרָאֵל מְלַחְמָה אֶל הַגִּבְעָה.

(כא) וַיֵּצְאוּ בְנֵי בְנִימִן מִן הַגִּבְעָה, וַיִּשְׁחִיתוּ בְּיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם הַהוּא שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אִישׁ אַרְצָה.

(כב) וַיִּתְחַזַּק הָעָם אִישׁ יִשְׂרָאֵל, וַיִּסְפּוּ לַעֲרֹךְ מְלַחְמָה בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר עָרְכוּ שָׁם בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן.

(כג) וַיַּעֲלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיִּבְכוּ לִפְנֵי יְהוָה עַד הָעָרֶב.

וַיִּשְׁאַלוּ בִּיהוָה לֵאמֹר: הַאֲוִסִּיף לְגִשְׁתָּ לְמַלְחָמָה עִם בְּנֵי בְנִימִן אַחִי?

וַיֹּאמֶר יְהוָה: עָלוּ אֵלָיו.

(כד) וַיִּקְרְבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל בְּנֵי בְנִימִן בַּיּוֹם הַשְּׁנִי.

(כה) ויצא בנימין לקראתם מן הגבעה ביום השני, וישחיתו בבני ישראל עוד שמנת עשר אלף איש ארצה כל אלה שלפי חרב.

(כו) ויעלו כל בני ישראל וכל העם, ויבאו בית אל, ויבכו, וישבו שם לפני יהוה, ויצומו ביום ההוא עד הערב, ויעלו עלות ושלמים לפני יהוה.

(כז) וישאלו בני ישראל ביהוה, ושם ארון ברית האלהים בימים ההם.

(כח) ופינחס בן אלעזר בן אהרן עמד לפניו בימים ההם לאמר: האוסף עוד לצאת למלחמה עם בני בנימין אחי אם אהדל?

ויאמר יהוה: עלו, כי מחר אתננו בידך.

(כט) וישם ישראל ארבים אל הגבעה סביב.

(ל) ויעלו בני ישראל אל בני בנימין ביום השלישי, ויערכו אל הגבעה כפעם בפעם.

(לא) ויצאו בני בנימין לקראת העם הנתקו מן העיר, ויחלו להכות מהעם חללים כפעם בפעם במסלות אשר אחת עלה בית אל ואחת גבעתה בשדה כשלושים איש בישראל.

(לב) ויאמרו בני בנימין: נגפים הם לפנינו כבראשנה.

ובני ישראל אמרו: ננוסה ונתקנוהו מן העיר אל המסלות.

(לג) וכל איש ישראל קמו ממקומו, ויערכו בבעל תמר, וארב ישראל מגיח ממקומו ממערה גבע.

(לד) ויבאו מנגד לגבעה עשרת אלפים איש בחור מכל ישראל והמלחמה כבדה והם לא ידעו כי נגעת עליהם הרעה.

(לה) ויגף יהוה את בנימין לפני ישראל, וישחיתו בני ישראל בבנימין ביום ההוא עשרים וחמשה אלף ומאה איש כל אלה שלף חרב.

(לו) ויראו בני בנימין כי נגפו ויתנו איש ישראל מקום לבנימין כי בטחו אל הארב אשר שמו אל הגבעה.

(לז) והארב החישו, ויפשטו אל הגבעה, וימשך הארב, ויך את כל העיר לפי חרב.

(לח) והמועד היה לאיש ישראל עם הארב הרב להעלותם משאת העשן מן העיר.

(לט) ויהפך איש ישראל במלחמה, ובנימין החל להכות חללים באיש ישראל כשלושים איש.

כי אמרו: אך נגוף נגף הוא לפנינו כמלחמה הראשנה.

(מ) והמשאת החלה לעלות מן העיר עמוד עשן, ויפן בנימין אחריו, והנה עלה כליל העיר השמימה.

(מא) ואיש ישראל הפך, ויבהל איש בנימין כי ראה כי נגעה עליו הרעה.

(מב) ויפנו לפני איש ישראל אל דרך המדבר והמלחמה הדביקתהו ואשר מהערים משחיתים אותו בתוכו.

(מג) כתרו את בנימין הרדיפהו מנוחה הדריכהו עד נכח הגבעה ממזרח שמש.

(מד) ויפלו מבנימין שמנה עשר אלף איש את כל אלה אנשי חיל.

(מה) ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון ויעללהו במסלות חמשת אלפים איש וידביקו אחריו עד גדעם ויכו ממנו אלפים איש.

(מו) ויהי כל הנפלים מבנימין עשרים וחמשה אלף איש שלף חרב ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל.

(מז) ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון שש מאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה חודשים.

(מח) ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ויכוס לפי חרב מעיר מותם עד בהמה עד כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שלחו באש.

פרק כא

- (א) ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימן לאשה.
(ב) ויבא העם בית אל וישבו שם עד הערב לפני האלהים וישאו קולם ויבכו בכי גדול.
(ג) ויאמרו למה יהוה אלהי ישראל היתה זאת בישראל להפקד היום מישראל שבט אחד.
(ד) ויהי ממחרת וישכימו העם ויבנו שם מזבח ויעלו עלות ושלמים.
(ה) ויאמרו בני ישראל מי אשר לא עלה בקהל מכל שבטי ישראל אל יהוה כי השבועה הגדולה היתה לאשר לא עלה אל יהוה המצפה לאמר מות יומת.
(ו) וינחמו בני ישראל אל בנימן אחיו ויאמרו נגדע היום שבט אחד מישראל.
(ז) מה נעשה להם לנותרים לנשים ונאנחנו נשבענו ביהוה לבלתי תת להם מבנותינו לנשים.
(ח) ויאמרו מי אחד משבטי ישראל אשר לא עלה אל יהוה המצפה והנה לא בא איש אל המחנה מביש גלעד אל הקהל.
(ט) ויתפקד העם והנה אין שם איש מיושבי יבש גלעד.
(י) וישלחו שם העדה שנים עשר אלף איש מבני החיל ויצוו אותם לאמר לכו והכיתם את יושבי יבש גלעד לפי חרב והנשים והטף.
(יא) וזה הדבר אשר תעשו כל זכר וכל אשה ידעת משכב זכר תחרימו.
(יב) וימצאו מיושבי יבש גלעד ארבע מאות נערה בתולה אשר לא ידעה איש למשכב זכר ויביאו אותם אל המחנה שלה אשר בארץ כנען.

ספר שופטים פרק כא

- (יג) וישלחו כל העדה וידברו אל בני בנימן אשר בסלע רמון ויקראו להם שלום.
(יד) וישב בנימן בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר חיו מנשי יבש גלעד ולא מצאו להם כן.
(טו) והעם נחם לבנימן כי עשה יהוה פרוץ בשבטי ישראל.
(טז) ויאמרו זקני העדה מה נעשה לנותרים לנשים כי נשמדה מבנימן אשה.
(יז) ויאמרו ירשת פליטה לבנימן ולא ימחה שבט מישראל.
(יח) ונאנחנו לא נוכל לתת להם נשים מבנותינו כי נשבעו בני ישראל לאמר ארור נתן אשה לבנימן.
(יט) ויאמרו הנה חג יהוה בשלו מימים מימה אשר מצפונה לבית אל מזרחה השמש למסלה העלה מבית אל שכמה ומנגב ללבונה.
(כ) ויצוו את בני בנימן לאמר לכו וארבתם בכרמים.
(כא) וראיתם והנה אם יצאו בנות שילו לחול במחלות ויצאתם מן הכרמים וחספתם לכם איש אשתו מבנות שילו והלכתם ארץ בנימן.
(כב) והיה כי יבאו אבותם או אחיהם לריב אלינו ואמרנו אליהם חנונו אותם כי לא לקחנו איש אשתו במלחמה כי לא אתם נתתם להם כעת תאשמו.

(כג) וַיַּעֲשׂוּ כֵן בְּנֵי בְנֵי־יִמִּין וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן הַמַּחֲלֹת אֲשֶׁר גָּזְלוּ וַיֵּלְכוּ וַיָּשׁוּבוּ אֶל נַחֲלָתָם וַיִּבְנוּ אֶת הָעָרִים וַיָּשְׁבוּ בָהֶם.

(כד) וַיִּתְּהַלְכוּ מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּעֵת הַהִיא אִישׁ לְשִׁבְטוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ.

(כה) בַּיָּמִים הָהֵם אִין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל אִישׁ הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה.